

DE BOOM DIE NIET WAS GEPLAND

Leesexemplaar

De boom die niet was gepland

Marc de Bel

Met illustraties van Ronald Heuinck

Eerste druk: augustus 2019

© 2019, Marc de Bel, Ronald Heuinck en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2019/7104/87

ISBN 978 94 6383 054 6

NUR 282

vanhalewyck.be

belirium.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck) [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck) [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

De boom die niet was gepland

MARC DE BEL

Van Halewyck

De goede mensen van alle tijden zijn zij die de oude ideeën diep in de aarde begraven en daarvan de vruchten plukken: de akkerbouwers van de geest.

Maar dat land wordt uiteindelijk uitgeput, en steeds weer moet de ploegschaar van het kwade komen.

Kan een boom, die trots in de hoogte moet groeien, het stellen zonder slecht weer en stormen? Zijn tegenslagen en weerstand van buitenaf of haat, jaloezie, eigenzinnigheid, wantrouwen, hardheid, hebzucht en gewelddadigheid niet bevorderlijk voor zijn groei?

Het gif waaraan de zwakken te gronde gaan, sterkt de sterken.

Friedrich Nietzsche

**DEEL I.
HET OOR
VAN DE STENEN
WATERREUS**

1 Orjaguacolos

Er was eens... alleen maar water.
Water, water en nog eens water.

Een oneindige zee van diepblauw water, waar geen rimpeltje het
spiegelgladde oppervlak verstoorde.

Maar toen begon het water opeens zachtjes te golven.

Almaar heviger.

Al gauw woedde er een grote storm die drie volle dagen duurde.

Golven zo hoog als een kasteel kolkten woest schuimend als
branstige mannetjesherten tegen elkaar op.

En toen de storm eindelijk luwde en het water weer rustig en
bedoord ging liggen, was daar opeens... iets.

Men noemde het een eiland.

Al leek het helemaal niet op een ei.

Meer op een reusachtig, boven het water uitstekende oor van een
wereldgrote slapende reus, waarvan de rest van het hoofd nog
onder het water zat.

De oude vissers van Mordoria, die er af en toe voorbij voeren,
noemden het eiland dan ook Orjaguacolosso, of het Oor van de
Stenen Waterreus.

In het begin waren er alleen maar rotsen en zand op het eiland.

Maar al gauw nestelden er zich vogels en verschenen er ook
planten.

Kleine struiken en bloemen, wat later ook bomen.

Grote, sterke bomen.

Eiken.

Daarom noemde Madoc Kwerkus, die als eerste een voet op het
eiland zette en er samen met zijn vrouw Dinaïs ging wonen, het
Oor van de Stenen Waterreus gewoon Eikenland.

Het leven in Eikenland was zalig.

De lucht was er zuiver en geurde zilt naar het kristalheldere water van de zee, die boordevol lekkere en voedzame vis zat.

Net onder de top van het eiland ontsprong een bron die het hele jaar door lekker drinkbaar water gaf en zich als de wortels van een boom in kabbelende beekjes over heel Eikenland vertakte.

De mensen die zich er nestelden en de aarde waren erg vruchtbaar. Het duurde dus niet lang of het laaggelegen stuk van het eiland, dat Laag-Eikenland werd genoemd, was helemaal bezaaid met hutjes en huisjes met tuinen boordevol bloemen, groenten en fruitbomen.

In de weiden tussen de wuivende korenvelden en de rand van het Grote Eikenbos op de top van Hoog-Eikenland graasden geiten, schapen en koeien, waarvan de melk gebruikt werd om de heerlijkste kazen mee te maken.

Kinderen stoeiden er van 's ochtends tot 's avonds naar hartenlust in het groen, hielpen af en toe een handje waar het nodig was en leerden zo alles wat er te leren viel om later zelf hun eigen boontjes te kunnen doppen.

Iedereen in Eikenland voelde zich de koning te rijk en had alles wat men zich maar kon wensen.

Behalve... een echte koning en koningin.

Dus ook daar werd voor gezorgd.

2 Robur en Petrea

De jonge Robur Kwerkus, de achterachterkleinzoon van Madoc en Dinaïs, de eerste bewoners van Eikenland, werd op zijn huwelijksfeest met de beeldschone, altijd goedlachse en hoogzwangere Petrea gekroond als eerste koning van Eikenland. Het huwelijksfeest duurde drie volle dagen en alle Eikenlanders vierden dit heuglijke gebeuren van harte mee.

Iedereen kwam de kersverse koning en koningin uitbundig toejuichen toen ze na het feest hun intrek namen in het splinternieuwe prachtige kasteel dat men speciaal voor hen midden in het Grote Eikenbos op de top van Hoog-Eikenland had gebouwd. Helaas was het geluk van het jonge paar van erg korte duur. Bij de geboorte van het kleine prinsje stierven zowel koningin Petrea als het pasgeboren baby'tje.

Koning Robur bleef achter als een gebroken man.

Hij wilde niemand meer zien en trok zich samen met enkele trouwe dienaren terug in zijn kasteel.

Het werd herfst, winter, lente en weer zomer.

En opnieuw vielen in de herfst daarop eerst de eikels en de bladeren en daarna de sneeuw. De eiken bloeiden in de lente opnieuw met hun lange, staartige mannetjesbloemen en kleine, paarse vrouwenbloempjes en zorgden zo voor ontelbare nieuwe kleine, friscgroene eikeltjes. Die werden in het begin van de herfst snel groter en bruiner en vielen op hun beurt ook weer af, kiemden en zorgden voor duizenden nieuwe boompjes.

Zo dreef de tijd voorbij, als wolken in de lucht...

Maar de pijn in het hart van koning Robur en het verdriet om het verlies van zijn geliefde Petrea en het kleine prinsje bleef.

De vorst werd elk jaar grijzer, magerder en stiller en zat steeds vaker de hele dag in zijn eentje in de tuin bij het graf van prinses Petrea en de kleine prins, voor de bron die zowel Hoog- als Laag-Eikenland van water voorzag.

Daar staarde hij dan dromerig naar de ondergaande zon, terwijl de inwoners van Eikenland zich steeds meer zorgen om hem maakten.

3 Eerste Minister Otto Bakkus

Maar niet iedereen treurde mee met de koning. Nu die zijn kasteel niet meer uitkwam en te bedroefd was om het land te regeren, had een dozijn Eikenlanders een aantal bestuurstaken op zich genomen.

De twaalf hadden zichzelf plechtig tot ministers benoemd en een Hoge Raad van Bestuur opgericht, met aan het hoofd ervan eerste minister Otto Bakkus.

